2. **Sagsøgte afholder sagens omkostninger, herunder intervenientens omkostninger samt de omkostninger, som behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler har givet anledning til.**

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe Everling

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. marts 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

## FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 26. JANUAR 1983 [1]

*Høje Domstol.*

Kommissionen har anlagt nærværende sag i medfør af EØF-traktatens artikel 169 med påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den efter Fællesskabets regler for vinavlsprodukter samt efter EØF-traktatens artikel 30,

i) ved at bruge betydeligt længere tid på toldekspeditionerne af italiensk vin end nødvendigt til gennemførelsen af de tilladte materielle foranstaltninger, og ved kun at gennemføre fortoldningen efter systematisk analyse;

ii) ved ikke hurtigt, efter at ledsagedokumenterne var blevet fremlagt med henblik på fortoldning ved de franske grænseovergange, at have påbegyndt den procedure, hvorefter transporterne for en række partier italiensk vin skulle bringes i overensstemmelse med reglerne;

iii) ved i mange tilfælde at have betinget godkendelsen af transporten af de italienske vine, der var blevet tilbageholdt ved grænseovergange, af, at de italienske myndigheder fremsendte de dokumenter eller andre beviser, der var grundlaget for deres attestationer; og

1 — Oversat fra engelsk.

iv) ved at forsinke fortoldningen, endog i tilfælde, hvor der var tilvejebragt overensstemmelse med reglerne.

De faktiske omstændigheder, der har givet anledning til tvisten, er i hovedsagen følgende. Indførslerne til Frankrig af italiensk vin i bulk har i en række år haft et betydeligt omfang. Ifølge tal, som den franske regering har fremlagt for Domstolen, var importmængderne i hver af de første ni måneder i 1980 meget lavere end i de tilsvarende måneder året forud. Men fra oktober 1980 steg indførslerne og kom herefter op på betydeligt større mængder end året forud. Således fortsatte det i det store og hele til juli 1981. I perioden april 1980-juli 1981 sendte de franske myndigheder til de kompetente italienske myndigheder en række klager over — som det hed — tilsidesættelse af reglerne om ledsagedokumenter og hygiejneforskrifterne for transport af uaftappet vin. Sidstnævnte forhold var graverende, idet det bl.a. blev anført, at beholdere til transport af vin også var blevet anvendt til transport af andre stoffer, og at der var blevet anvendt asbestholdige stoffer ved filtrering af vinen, dvs. forhold, der enten kunne rumme en fare for forbrugere eller i alt fald forurene vinen. Det må dog i sandhedens interesse tilføjes, at der var tale om et begrænset antal klager af sidstnævnte art, der mere drejede sig om en række særtilfælde end en almindelig fremgangsmåde, og at disse tilfælde af de italienske myndigheder blev stemplet som stridende mod italienske regler.

Den 10. juli 1981 blev der afholdt to møder i Det nationale Udvalg for handelen med vine og spirituosa i Fællesskabet (Comité nationale du Commerce communautaire des Vins et Spiritueux), der er en fransk handelssammenslutning. Ifølge referaterne fra disse møder, som Kommissionen har fremlagt for Domstolen, drejede drøftelserne sig under det første møde om det problem, som var opstået i Frankrig som følge af indførsel i alt for store mængder af italienske vine med et alkoholindhold på under 13 %; der blev stillet forslag om, at medlemmerne skulle føre en selvbegrænsningspolitik i tiden indtil slutningen af august 1980 mod et udtrykkeligt udsagn fra de franske myndigheder om, at indførsler af italiensk vin indtil den 15. juli 1980 ville blive standset mindst fire måneder i alle tilfælde, hvor der var tale om vin med et alkoholindhold på under 13 %, og i alle andre tilfælde, hvis der var tale om vin indført af handlende, der ikke tilhørte sammenslutningen. Den 20. juli 1981 vedtog udvalget en resolution, der omtalte et møde mellem udvalgets formand og den franske landbrugsminister, og hvorefter udvalget foreslog et indførselsmaksimum for italienske rød- og rosévine med et alkoholindhold på over 13 % på 425 000 hl pr. måned, idet det samtidig blev anført, at udvalget var villig til at halvere ansøgninger om tilladelse til at udtage vine fra toldoplag i august måned; udvalget anmodede de franske myndigheder om til gengæld at træffe forholdsregler for at undgå, at handlende, der ikke tilhørte sammenslutningen, underminerede selvbegrænsningspolitikken.

I august 1981 kom det i de vinproducerende områder i Sydfrankrig til demonstrationer både i anledning af priserne på italienske vine og de mængder, der indførtes, og der blev herunder begået hærværk mod vinen og de skibe, den blev transporteret på. I midten af august

begyndte de franske myndigheder at gennemføre systematisk kvalitetskontrol med alle indførsler af uaftappet vin fra Italien (der opstod herved betydelige forsinkelser med indførslerne) og at afvise fortoldning af forskellige partier italiensk vin under henvisning til, at der forekom uregelmæssigheder i ledsagedokumenterne, bl.a. og især undladelsen af at anføre ordet »Italien« i ledsagedokumentet VA 1. Samtidig fremkom der klager over, at det officielle stempel manglede eller var ulæseligt på ledsagedokumentet for vinen, og at f.eks. alkoholindhold og skibets navn ikke var anført i nævnte dokument. De franske myndigheder sendte således den 14. august 1981 et telex til de kompetente italienske myndigheder med anmodning om oplysninger om oprindelse for ca. 21 167 hl vin, der var beskrevet i 35 VA 1. Den 25. og 27. august 1981 svarede de italienske myndigheder ved telex, der indeholdt oplysninger om den omtalte vin, herunder en bekræftelse af, at den kom fra Italien. De franske myndigheder svarede så den 27. august 1981 med en anmodning om ledsagedokumenterne. I skrivelser af 26. august, 2. og 11. september 1981, anmodede de franske myndigheder de italienske myndigheder om udførlige oplysninger om yderligere 2 237 VA 1 vedrørende 1 068 000 hl vin, samt om at få tilsendt de dokumenter, der havde ledsaget vinen under transporten fra Italien. De italienske myndigheder var naturligvis ikke i stand til hurtigt at give alle de oplysninger, man bad om. I mellemtiden blev vinen tilbageholdt ved grænsen.

I skrivelse af 7. september 1981 til Den franske Republik gav Kommissionen udtryk for det synspunkt, at de franske myndigheders politik, hvorefter indførslerne blev gjort til genstand for systematisk analyse, stred mod forpligtelserne i henhold til Rådets forordning nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 54, s. 1).

I skrivelse af 9. september 1981 til Den franske Repulik meddelte Kommissionen endvidere, at den anså dennes kontrolforanstaltninger for ledsagedokumenter for uaftappet vin fra Italien for en overtrædelse af EØF-traktatens artikel 30 og af fællesskabsregler, bl.a. Rådets forordning nr. 355/79 af 5. februar 1979 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost (EFT L 54, s. 99).

Samme dag besvarede den italienske landbrugsminister forespørgslerne i de franske myndigheders skrivelse af 26. august og 2. september 1981, idet han samtidig udtrykte sin forbavselse over, at disse forespørgsler angik størstedelen af Italiens eksport af uaftappet vin til Frankrig i en periode på flere måneder, og over, at størsteparten af vinen var standset ved grænsen bortset fra en vis mængde, der var blevet frigivet, og for hvilket de spørgsmål, der var blevet stillet, syntes at være uden betydning.

Frankrig besvarede ved skrivelser af 21. og 24. september 1981 Kommissionens skrivelser af henholdsvis 7. og 9. september og fastholdt heri, at der i begge tilfælde var grundlag for at opretholde den franske politik. Det anførtes, at de fejl eller udeladelser, VA 1-dokumenterne indeholdt, var væsentlige, at de gav anledning til begrundet mistanke om, at vinen ikke var i overensstemmelse med Fællesskabets regler, hvorfor det var

berettiget at træffe de i artikel 3 i forordning nr. 359/79 omhandlede forholdsregler, og at de italienske myndigheder ikke havde besvaret forskellige spørgsmål, der gik mere end et halv år tilbage i tiden. Ved skrivelse af 2. oktober 1981 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse, hvori den fastslog, at de franske myndigheders praksis, for så vidt angår reglerne om ledsagedokumenter, udgjorde en overtrædelse af fællesskabsretten, og den 12. oktober 1981 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse af samme indhold vedrørende den systematiske analyse af de indførte vine.

Den 13. oktober 1981 blev de franske og de italienske myndigheder på et møde i Pisa enige om, at der i tiden indtil den 15. december 1981 skulle frigives 1 068 000 hl italiensk vin, der var standset ved grænsen. Den 20. oktober 1981 meddelte Den franske Republik Kommissionen sin beslutning om at kontrollere vine indført fra Italien ved stikprøver vedrørende ca. 10 % af importen i stedet for ved analyse af samtlige indførte vine. Samme dag udsendte Det nationale Udvalg for handelen med vine og spritituosa i Fællesskabet et cirkulære til medlemmerne, ved hvilket disse fik meddelelse om, at de franske myndigheder havde besluttet at frigive de vine, der var blevet standset ved grænsen, med ca. 120 000 hl pr. uge i tiden 19. oktober til 13. december 1981, og om, at komiteen til gengæld havde besluttet et fuldstændigt lastningsstop for indførsler af uaftappet italiensk vin i tiden 25. oktober til 30. november eller 7. december afhængigt af udskibningshavnen. Den franske Republik har anført, at der ikke forelå nogen aftale herom mellem den og udvalget.

Tiden derefter var forholdsvis rolig. I november 1981, hvor medlemmerne af Det nationale Udvalg skulle overholde et importstop, var de mængder italiensk vin, der reelt kom ind i Frankrig, faktisk meget mindre end på noget tidligere tidspunkt, for hvilket Domstolen har fået forelagt talmæssige oplysninger. I tiden derefter steg importen, og i januar 1982 nåede indførslerne op på det højeste niveau efter maj 1979. Den 2. februar 1982 meddelte de franske myndigheder Kommissionen, at der var opstået alvorlig uro i det vinproducerende område i Sydfrankrig i anledning af stigningen i indførslerne fra Italien i januar til priser, der lå under de for tiden gældende markedspriser. Den franske regering havde derfor besluttet at gennemføre analyser i et større antal tilfælde af den vin, der blev indført fra Italien. Der er under sagen blevet fremlagt oplysninger gående ud på, at de franske myndigheder nu gennemførte analyse af uaftappet vin fra Italien, for så vidt angår tre ud af fire indførsler. I et andet telex af samme dato til næstformanden for Kommissionen omtalte de franske myndigheder risikoen for, at det igen skulle komme til voldelige demonstrationer, og den fremhævede endnu engang de lave priser på italiensk vin.

Således stod sagerne, da Kommissionen den 5. februar 1982 anlagde nærværende sag. Til afhjælpning af situationen afsagde Domstolen den 4. marts 1982 en kendelse om foreløbige forholdsregler; men denne foregriber naturligvis ikke afgørelsen i hovedsagen.

Den franske regering har påberåbt sig EØF-traktatens artikel 36, hvorefter den kan indføre restriktioner for indførslerne af vin fra Italien i form af ønologisk kontrol eller på anden måde, såfremt sådanne restriktioner er begrundet i

hensynet til beskyttelsen af menneskers liv og sundhed og ikke udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen. Men Domstolen har i sin dom i sag 35/76, *Simmenthal* mod *det italienske finansministerium,* Sml., s. 1871, jfr. s. 1885, fastslået, at artikel 36's formål ikke er at forbeholde visse områder for medlemsstaternes enekompetence, men artiklen tillader, at der ved national lovgivning gøres undtagelse fra princippet om fri bevægelighed i det omfang, dette er og forbliver begrundet for at nå de i artiklen nævnte mål. De nationale myndigheder kan derfor ikke ved afgørelsen af, om en vis restriktion er begrundet eller udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling gå frem efter et frit skøn. Afgørelsen med hensyn til, om en bestemt restriktion vil kunne være begrundet eller er udtryk for forskelsbehandling, må afgøres i henhold til fællesskabsretten, således som denne er blevet fortolket af Domstolen. Domstolen har udtalt, at en restriktion kun er begrundet ifølge artikel 36, for så vidt den er »nødvendig for en effektiv beskyttelse af menneskers liv og sundhed«, og navnlig for så vidt »menneskers liv og sundhed [ikke] kan beskyttes lige så effektivt ved foranstaltninger, som er mindre restriktive for samhandelen inden for Fællesskabet«, se Domstolens domme i sag 104/75, *De Peijper,* Sml. 1976, s. 613, jfr. s. 636, og i sag 251/78, *Denkavit,* Sml. 1979, s. 3369, jfr. s. 3391. Domstolen har videre udtalt, at selv stikprøvevis gennemført kontrol, der kan anses for begrundet af hensyn til sundheden, vil kunne være uforenelig med artikel 36, såfremt den »finder sted i et sådant omfang, at den udgør en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater«, jfr. sag 35/76, *Simmenthal,* s. 1887.

Med de oplysninger, Domstolen har fået forelagt, kan de franske myndigheder, så vidt jeg kan se, ikke i nærværende sag gøre gældende, at der på det relevante tidspunkt var en omfattende, alvorlig fare for menneskers sundhed som følge af indførslerne af italiensk vin, og den franske regerings repræsentant har under den mundtlige forhandling udtrykkeligt anerkendt, at hans og den italienske regering var enige om, at der i de tilfælde, jeg har omtalt, kun undtagelsesvis har været tale om transport af italienske vine i forurenede beholdere.

Det er uholdbart at anføre, at der kan være tale om forholdsregler til beskyttelse af forbrugernes sundhed, når det må konstateres, at gennemførelsen af analyser af 10 % af de indførte vinpartier i stedet for analyser af samtlige partier kunne ske, uden at der tilsyneladende derfor blev tale om skadelige virkninger. Der foreligger intet om, at denne pludselige forøgelse til analyser i tre ud af fire partier stod i forbindelse med konstateringer af, at der var forekommet mangelfulde vine. Der er heller ikke fremkommet oplysninger om, at der efter Domstolens påbud i kendelsen om forløbige forholdsregler om analyse af højst 15 % af de partier, der anmeldes ved grænsen, er kommet klager over mangelfulde vine.

Endvidere er det under behandlingen af begæringen om forløbige forholdsregler blevet fastslået, at vin, der er produceret i Frankrig ikke efter lastning på transportmidler bliver underkastet systematisk analyse vedrørende dens ønologiske

kvaliteter. Der gennemføres stikprøvevis kontrol af transportmidlerne for at forhindre, at vinen transporteres i forurenede beholdere; men sådanne stikprøver gennemføres ikke i hver eneste tilfælde, og det transportmiddel, som prøven omfatter, holdes ikke tilbage med ladningen i den tid, det tager at gennemføre analysen. Og selv om der føres indgående kvalitetskontrol med fransk vin, er der tale om en forholdsvis langt mindre omfattende kontrol end den kontrol, der i de tidsrum, klagerne angår, er ført med italienske vine. Producenter af italiensk vin får som følge heraf en ringere stilling end deres franske konkurrenter, når de er udsat for de forsinkelser, som den altomfattende systematiske eller i al fald meget udstrakte kontrol med deres varer giver anledning til. Den omstændighed, at partier, der i 1979 blev underkastet kontrol stikprøvevis, kunne fortoldes på 14 dage, mens vin med et alkoholindhold på under 13 % efter indførelsen af de franske foranstaltninger forsinkedes i fire måneder og vin med et alkoholindhold på over 13 % i en måned, taler for sig selv. En forskelsbehandling af denne art er forbudt ifølge EØF-traktatens artikel 36, sidste punktum. Der består et misforhold mellem kontrol, det være sig af samtlige partier eller af tre ud af fire partier, og den kontrol, der kan anses for påkrævet, når henses til, at det i et forholdsvis begrænset antal tilfælde er blevet konstateret, at beholderne eller den anvendte filtreringsmåde har været mangelfulde.

Den franske regerings repræsentant har gjort gældende, at det var berettiget at standse eller afvise store mængder italiensk vin som følge af overtrædelser af de krav, der ifølge fællesskabsretten gælder om ledsagedokumenter. Den franske regering har herved navnlig henvist til importørernes undladelse af at angive den medlemsstat, vinen hidrørte fra, i ledsagedokumenterne.

Den blanket, der anvendes som ledsagedokument for vinavlsprodukter, der transporteres mellem medlemsstater, er udformet ved Kommissionens forordning nr. 1153/75 af 30. april 1975, EFT L 113, s. 1, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 2617/77 af 28. november 1977, EFT L 304, s. 33. Blanket VA 1, der findes som bilag til forordningen for 1975, indeholder en rubrik (11) med overskriften »betegnelse i overensstemmelse med pågældende regler«. Af denne overskrift giver sig ikke uden videre, at det er navnet på den medlemsstat, vinen hidrører fra, der skal angives, og det gør det navnlig ikke, eftersom der er en anden rubrik (15) med overskriften »vinavlszone«. Det kan således næppe overraske, at den italienske eksportør eller dennes agent i et ret stort antal af de VA 1-dokumenter, Domstolen har fået forelagt, i rubrik 11 har anført angivelser som f.eks. »Vino rosato da Tavola«. Tilsvarende kan det heller ikke overraske, at rubrik 11 ved eksport af fransk vin til Italien meget ofte indeholdt en eller anden generisk betegnelse for vinen eller navnet på det område, den var produceret i, men ikke nogen angivelse af det land, hvorfra vinen stammede. At vinavlszonen skulle kunne omfatte zoner i mere end én medlemsstat er ikke just en selvfølgelighed. Men det er klart og anerkendt af alle parter, at de »pågældende regler«, der er tale om i overskriften i rubrik 11, betyder bestemmelserne i forordning nr. 355/79, i hvilken det i artikel 9, stk. 1,

litra c), under i), er bestemt, at betegnelsen i de officielle dokumenter (herunder de i samme forordnings artikel 1, stk. 2, litra b), omhandlede ledsagedokumenter), for så vidt angår afsendelse til en anden medlemsstat eller udførsel, skal indeholde en angivelse af den medlemsstat, på hvis område druerne er høstet, og vinfremstillingen har fundet sted. Ordet »Italien« skulle altså herefter have været anført i rubrik 11 i ledsagedokumenterne VA 1 for vine eksporteret fra Italien til Frankrig.

Men heraf følger efter min mening ikke, at de franske myndigheder under de i nærværende sag foreliggende omstændigheder har kunnet bruge undladelser af at udfylde rubrik 11 som begrundelse for at tilbageholde store mængder italiensk vin ved grænsen. De foreliggende omstændigheder har heller ikke kunnet berettige de anmodninger om alle mulige bevisdokumenter, som de franske myndigheder fremsatte. Af de kopier af VA 1-ledsagedokumenter, Domstolen har fået forelagt, fremgår uden videre, at det i tiden umiddelbart før de begivenheder, der har givet anledning til nærværende sag, udspillede sig, og i de forudgående år var meget almindeligt, at den medlemsstat, der var oprindelsesland, ikke blev anført i rubrik 11, og at denne undladelse forekom både i forbindelse med eksport fra Frankrig til Italien og fra Italien til Frankrig og ikke blev påtalt af myndighederne ved begge medlemsstaters grænseovergange. I praksis foretog toldvæsenet sig sikkert andet end at undersøge ledsagedokumentets samlede indhold og godkendte efter et konkret skøn i det enkelte tilfælde og uden at stille krav om meget klare beviser, at der var tale om vin produceret i Italien eller omvendt i Frankrig, såfremt dokumentet var udfærdiget på italiensk, indeholdt navnet på en italiensk afsender og transportør og på en i Italien beliggende vinavlszone og anførte den italienske landbrugsminister i Rom som kompetent myndighed og en italiensk by som afsenderens lokale myndighed, samtidig med at intet tydede på, at det ikke forholdt sig som anført. Man fandt ikke rigtig noget grundlag for at beskæftige sig med det spørgsmål, om denne eller hin vin ikke var italiensk, og der opstod således ikke begrundet mistanke om, at det forholdt sig således.

Hvis en medlemsstat skulle ønske en ændring i denne situation, kunne den være gået frem efter den fremgangsmåde, der er fastlagt i forordning nr. 337/79, i hvilken det i artikel 65 er bestemt, at medlemsstaterne og Kommissionen skal meddele hinanden de oplysninger, der er nødvendige til gennemførelsen af forordningen, og i artikel 66, at der nedsættes en forvaltningskomité for vin med den opgave at undersøge spørgsmål, der rejses af en medlemsstats repræsentant. Disse bestemmelser suppleres ved bestemmelserne i Rådets forordning nr. 359/79 af 5. februar 1979 om direkte samarbejde mellem de instanser, medlemsstaterne har oprettet, EFT L 54, s. 136, i hvilken det i artikel 8 er bestemt, at medlemsstaternes repræsentanter skal mødes regelmæssigt i forvaltningskomiteen for vin for at drøfte ethvert problem vedrørende ensartet kontrol med fællesskabsbestemmelserne i vinsektoren. Ved denne fremgangsmåde skal det sikres, at fællesskabsreglerne anvendes på ensartet måde i vinsektoren, og at der ikke opstår forstyrrelser i handelen som de, der indtraf — og som måtte forventes at indtræffe — som følge af de skridt, de franske myndigheder tog.

Mindre omstændeligt kunne de franske myndigheder, når de ønskede at ændre en tilsyneladende fast praksis, have underrettet de italienske myndigheder om, at de, så snart eksportørerne havde haft tid til at gøre sig bekendt hermed, agtede at forlange nøje overensstemmelse med forordningernes krav, og at de, såfremt denne ikke sås at foreligge, ikke ville lade forsendelser af uaftappet vin komme ind i Frankrig.

Og selv om det som anført af de italienske myndigheder skulle være absolut forkert, at det totale alkoholindhold/vægtfylde (rubrik 13) for tørre vine er det samme — således at en angivelse i denne rubrik er overflødig, såfremt det virkelige alkoholindhold er angivet (rubrik 12) — så vil det være forståeligt, at rubrik 13 ikke er blevet udfyldt, og selv om såvel ledsagedokumentets originaleksemplar som kopien heraf skal bære myndighedernes stempel, er der ingen grund til mistænksomhed, hvis de italienske myndigheder kort og godt kan bekræfte, at originalen er forskriftsmæssigt afstemplet.

De franske myndigheders krav om, at de italienske myndigheder skulle fremlægge oplysninger om forsendelser af vin, der ankom til Frankrig, lader sig efter min mening ikke i denne sag begrunde med en henvisning til artikel 3 i forordning nr. 359/81 eller til Kommissionens forordning nr. 1714/81 af 26. juni 1981, EFT L 170, s. 28. Førstnævnte forordning drejer sig om direkte samarbejde mellem de nationale instanser i visse tilfælde, navnlig hvis der er »begrundet mistanke om, sat ... [produktet 7] ikke er i overensstemmelse med vinbestemmelserne«, eller hvis der hersker tvivl med hensyn til dokumenter samt angivelser i bøger. Sidstnævnte forordning omhandler navnlig hurtig kommunikation mellem de nationale myndigheder for at forebygge eller finde frem til overtrædelser og straffe svigagtigheder. De franske myndigheder forsøgte at gå frem efter disse to forordninger, da de den 14. august 1981 fremsendte et telex indeholdende en anmodning til de italienske myndigheder om at fremskaffe alle de oplysninger, der var nødvendige for at bestemme oprindelsen for den vin, der den foregående dag var ankommet til Sète-havn på fire skibe. Det er hverken på grund af dette telex eller det for Domstolen i øvrigt oplyste muligt at udlede noget om, at der bestod begrundet mistanke om, at varerne skulle være i uoverensstemmelse med fællesskabsregler om vin eller om, at ledsagedokumenterne gav anledning til tvivl, eller om, at der i øvrigt måtte antages at foreligge en overtrædelse eller svigagtigt forhold. I telexet står der ikke noget om, at eksportøren ikke har udfyldt rubrik 11 i dokument VA 1 forskriftsmæssigt; men selv om dette skulle være tilfældet, ville der efter min mening ikke heri være grundlag for at fastslå, at dokumenterne eller angivelserne i bøger var mistankelige, når henses til de særlige omstændigheder i denne sag, og herunder de franske og italienske myndigheders tidligere praksis, hvorefter der blev set igennem fingre med sådanne fejl.

En medlemsstat, som forsøger at gå frem efter den fremgangsmåde, der er fastlagt ved forordning nr. 359/79, er, forekommer det mig, forpligtet til at handle med rimelig hurtighed. Den vil ikke retsmæssigt kunne standse vin i ankomsthavnen i en lang periode forud for indledningen af undersøgelser i henhold til artikel 3 i nævnte forordning. Det er

imidlertid i denne sag godtgjort, at de franske myndigheders henvendelser til de italienske myndigheder i august og september 1981 med henblik på kontrol af over 2 200 VA 1-dokumenter drejede sig om vine, der var ankommet til franske havne i et tidsrum på flere måneder; efter det oplyste var visse af disse vine ankommet i januar, andre var blevet forsendt i maj, juni og juli. Den franske regerings repræsentant har anført, at nogen af disse anmodninger om oplysninger uden tvivl, skønt fremsat ex post facto, »meget muligt« gjaldt vinforsendelser, der i alt fald for en del var blevet fortoldet af det franske toldvæsen. Det er ikke desto mindre klart, at der også er forekommet tilfælde, i hvilke vinen blev tilbageholdt i havnen i lang tid, før de blev anmodet om oplysninger. Den franske regerings repræsentant har ikke gjort noget alvorligt forsøg på at tilbagevise dette forhold. Det følger med sikkerhed af de italienske myndigheders besvarelser af de spørgsmål, Domstolen har stillet. Og i betragtning af det meget store antal forespørgsler, der var tale om vedrørende forsendelser af uaftappet vin, er der næppe grund til at klage over, at de italienske myndigheder i nogle tilfælde var længe om at svare.

Endvidere må myndighederne i importstaten straks efter afslutningen af undersøgelsen af dokumenterne og konstateringen af, at de er forskriftsmæssige, være forpligtet til at sørge for, at toldvæsenet fortolder vinen hurtigt. Der har imidlertid i nærværende sag været tale om tilfælde, i hvilke vinen ikke blev fortoldet under omstændigheder som nævnt. De franske myndigheder udbad sig således i et telex af 20. august 1980 særlige oplysninger om bestemte vinforsendelser. De italienske myndigheder meddelte de ønskede oplysninger ved telexer af 25. og 27. august. Men den vin, der var tale om, blev først frigivet engang i oktober, efter at man var blevet enige i Pisa.

Sluttelig må det fremhæves, at forordning nr. 359/79, der indeholder regler om samarbejde mellem de nationale myndigheder med det formål at føre kontrol med overensstemmelsen mellem fællesskabsregler og nationale regler om vin, er udstedt i henhold til artikel 64, stk. 2, i forordning nr. 337/79, hvorefter Rådet kan fastsætte »foranstaltninger til at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsbestemmelserne«. Bestemmelserne i forordning nr. 359/79 skal altså anvendes efter dette særlige formål og ikke med det formål at føre kontrol med omfanget af vinindførslen, ej heller selv om en medlemsstat mener, at det er for stort. Det vil ikke være realistisk at se bort fra den omstændighed, at italiensk uaftappet vin i månederne august, september og oktober 1981 blev fortoldet af det franske toldvæsen i et omfang, der svarede til det nationale udvalgs forslag i resolutionen af 20. juli 1981. De mængder, der blev fortoldet i de nævnte måneder, svarede, som Kommissionens repræsentant har godtgjort under den mundlige forhandling, så nogenlunde til de reserver, der havde hobet sig op. Der kan heller ikke ses bort fra den omstændighed, at den franske regering i sit telex til Kommissionen af 2. februar 1982 fastslog, at de forholdsregler, der var blevet truffet, skyldtes den uro, der var opstået i Sydfrankrig som følge af den bratte stigning i indførslerne af italiensk vin i januar. Disse forholdsregler medførte ifølge de oplysninger, den franske regering er fremkommet med, at den mængde italiensk vin, der blev fortoldet af det franske toldvæsen, også godt og vel kom til at svare til, hvad det nationale udvalg havde foreslået. Og på baggrund heraf mener jeg ikke, selv om

jeg vil kunne anerkende, at der var væsentlige grunde til at undersøge beholderne for et vist begrænset antal forsendelsers vedkommende i første halvdel af 1981, og selv om eksportørerne ikke nøje fulgte forordningernes regler, at de franske myndigheder har bevist deres påstand om, at dette gjorde det berettiget at træffe de forholdsregler, der faktisk blev truffet. Og jeg finder ej heller, at de italienske myndigheder, selv om der forekom forsinkelser med besvarelsen af nogle af de forespørgsler, der fremkom, har undladt at samarbejde, eller at der forelå regulære beviser for svigagtigheder eller begrundet mistanke om, at vinen ikke havde den kvalitet, eller var af den art eller oprindelse, som den måtte antages at have. Den omstændighed, at de franske myndigheders problemer fald sammen med problemerne for vinavlere i Sydfrankrig samt — blandt andet — ordlyden af telexerne af 2. februar 1982, leder efter min mening uundgåeligt til en slutning om, at de franske myndigheder — forståeligt nok måske — forsinkede eller standsede store mængder italiensk vin for at prøve at løse disse problemer. De forholdsregler, der herved traf, var uforholdsmæssige på baggrund af traktatens regler og udgjorde en overtrædelse af dennes artikel 30.

De vanskeligheder, vinavlerne i Sydfrankrig var ude for i den økonomiske situation, der forelå igennem de første måneder i 1981 og i januar 1982, er uomtvistlige, men de må, som den franske regering også selv har anerkendt i et telex af 2. februar 1982 til Kommissionens næstformand, løses på fællesskabsniveau, eftersom der findes en fælles markedsordning for vin.

Jeg vil af de anførte grund foreslå Domstolen af afsige dom i overensstemmelse med Kommissionens påstand og pålægge den franske regering at bære sagens omkostninger.